

דו"ח על העולם התחתון

מאת יואל אליגור

מציעים להן סיגריות. הן מסתכלות בנו כאילו אומרות: "פאס עליכם. שוב פעם תהיו נאלצים לחזור כלעומת שבאתם."

"אתה עצור בשם החוק"

"כעת אנו יוצאים לאסור פורץ מור עד", אומר לי הסמל ל. כשהמכונית נעצרת לפני מלון בצפון תל-אביב. השעה כבר קרוב לחצות כשאנו פותחים את הדלת. על ארבע המטות מוטלים אנשים ישנים. הסמל מוציא מארנקו צלום. לפי הצלום מחפשים במרסות מעירים אחד הדומה לו.

"מה שמך?"

"תלוי את מי אתם מחפשים", משיב הצעיר בחוצפה. ואמנם מתברר כי הרי תה כאן טעות לא נעימה ביותר, מאחר שצעיר זה לא היה אלא נכה מלחמה משוחרר ומחסור עבודה. אנו עוברים למטה השניה. כן, זהו הסמל אומר לי קש על ידי המשטרה.

בניתיים התעורר האיש, וברגע הראשון לא תפס כי כבר באים לאסרו. תאורו של הפורץ, ממש כפי שאתה יכול לתאר בדמיוןך: רזה, קטן קור מה, שפם דק, פאות-לחיים ושערות מתולתלות ומשומנות. נערך חפוש בכליו, ואמנם נמצאה חבילה המכילה סכינים, כפות ומזלגות מכסף. הפורץ כובש פניו בקרקע כמודה באשמה.

כשידיו נכללות הוא מספר כי בצע את הגנבה רק לפני שעה וחצי, ומביע את רצונו להראות לנו את המקום ואת הצורה בה בצע את מעשהו.

"כל פורץ מועד מודה מיד באשמה", אומר לי הסמל.

בכתיבה. הוא מחזיר ואגלי ויעה גדוד לים מבצבים על פניו.

"היכן אחיותיך?"

"אני... אני... לא יודע. נדמה לי ש... יצאו", הוא עונה ברעדה אך על פניו מורגשת השמחה על שאחיותיו לא נוכחו במקום.

"האם יש לכם פה בקורים?" שואל אחד. "כן", משיב הלה, ומוסיף: "בערבנים באים כל מיני יודים שלנו".

אולם בפניו שוב מורגשת השמחה שהי "יודים" הללו אינם נוכחים פה.

"האם גם לי מותר 'לבקר' פה בערבים?" שואל אחד השוטרים בחיוך. הם עוזבים אותו תוך אזהרה חמורה שאחיותיו יתפסו פעם בשעת המעשה וגם הוא, "המנהל האדמיניסטרטיבי" שלהן, במוקדם או במאוחר.

מיהו האדם השלישי?

אנו ממשיכים בדרכנו צפונה, ובאחד הרחובות פונים ימינה. אנו עוצרים לפני בית קפה מפואר (סוג 4). אני נדהם. אולם אנו נכנסים לא לבית הקפה כי אם לבית הסמוך לו (אף הוא מפואר).

ויורדים במדרגות לתוך מרתף. שוב חדר קטן ללא חלונות, מיטה רחבה ועליה ישן לו שנת ישרים חייל כשהוא לבוש בבגדיו. באמצע החדר עומדות שתי בתורות מפורסות לבנות שות לבוש מגרה למדי. לחדר נכנסו שלשה, ושניים מאתנו מבטיחים איתנו מבחוץ. הבחורות מקבלות אותנו בחיוך, ושני מלויי אף הם עינים בחיך. אחת מהן אומרת לחברתה בצרפתית ובלחש: "את השלישי לא ראי תי אף פעם". (היא כמוכן הניחה שאין אני מבין צרפתית). מחלישים עם הגברות מחמאות ואף

"לאן?" שואל הנהג. "לשפת הים", עונה הסמל אחר עיון חטוף בפנקסו החום.

המכונית נוסעת במהירות בלתי רגיזה, אך בהתקרב המכונית לאחד מבתי המלון מאט הנהג את מהירותה. לפי פקודת הסמל אנו סוגרים את החלונות, כדי שברגע שהמכונית תעצר נוכל לקפוץ ממנה מבלי להתעכב.

"אני מדבר רק אנגלית"

המכונית נעצרת, ואנו קופצים במהירות החוצה. אנו נכנסים למלון. ריח צחנה כבר, עשן סמיך של סיגריות ואור קלוש של נורה בת 15 וט. זוהי קבלת פנינו במלון זה, שסוגו הוא 2. מאחורי הדלפק עומד איש צנום הסוקר אותנו במבט חשדן והמצהיר שאינו יודע אלא אנגלית. הסמל מציג את תעודתו ושואל אותו אם בחדרים מסרי ימים נמצאים כרגע דייריהם. "האנגלי" מושך בכתפיו כאומר שאינו יודע. אחד נשאר לידו, כדי למנוע ממנו להודיע טלפוניית שהמשטרה הגיעה. לכולנו סר ליות קרפ, כך שבטפסנו לקומות העליונות איננו משימעים כל רחש. בהגיענו לקומת הגג מתברר כי החדרים נעולים.

"לעזאזל!" אומר אחד הבחורים, "שוב הצליחו להמלט".

משם אנו יורדים לקומה השניה. עוצרים לפני חדר מספר 12, אשר ממנו בוקע אור. מאזינים. שקט גמור שורר שם.

"היכן אחיותיך?"

דפיקה קלה בדלת, ופוחחים איתה מבלי לחכות לתשובה. חדר קטן ומגועל מתגלה לעינינו. ליד השולחן יושב איש צנום העוסק

הידעת כי בתל-אביב יש עולם תחתון מסווג? כן, יתברך השם. יש! הידעת כי העולם התחתון אינו מצטמצם בסמטאות האפלות של יפו או ג'בליה בלבד? תל אביב זו על בתי הכנסת, מוסדות צבוריים, מועדוני תרבות, ספרייה, אבק, סרחון ורעש שלה, יש בה גם חיי לילה של עולם תחתון סוער וגועש. בשעה שאתה גם את שנתך בלילה כמובן שאין אתה יכול לדעת כי לפני ביתך חלפו ביעף שתי מכוניות — זו רודפת את זו. כמובן שאין אתה יכול לדעת, בשבתך בבית קפה מפואר סוג ד' על שפת הים, כי מטרים אחדים ממקום שבתך בית בושת מועד.

הסיוור המתואר פה נערך לא מתוך סקרנות, יחידת שוטרים לבושים אזרחית הלכה לראות מה שלומך. ברשותם הדיבה ראינו כמה דברים שהיו לנו חיי ווש. ולך?

*

השוטר התורן הניח את השפופרת, ואמר כי מחכים לי בחוץ. משיצאתי את מטה המשטרה שברחוב השחר, התקרב אלי צעיר משורר, פס, קטן קומה, לבוש חולצה כחולה ומכנסיים אפורים. "אני הסמל ל. אתה סופר העולם הזה? השיבותי לו בחיוב, והוא בקשני ללכת בעקבותיו. בקצה הרחוב חכתה לנו מכונית "מרי קורי" מפוארת צבועה אדום ובעלת מספר לבן. בתוכה כבר חכו לנו שלשה צעירים, אף הם לבושים אזרחית.

אנו יוצאים

בשעה עשר וחצי בדיוק התניע הנהג את המכונית, וכתת שוטרים לבושים אזרחית מהמחלקה הפלילית של מטה משטרת תל-אביב יצאה לסיוור הלילי בכרך.